

[Maisted.]

strationen om året ud fra den af befolkningen ukendte fiktionsteori, for hvilken jeg anmoder om henvisning til eksisterende lovgivning?"

(Spm. nr. 140).

Skriftlig begrundelse.

Ovennævnte praksis stemmer dårligt overens med det forbrug af skatteydermidler, der anvendes for at forfølge fremskridtspartiets leder, Mogens Glistrup.

Maisted (FP):

For at præcisere mine spørgsmål skal jeg komme med følgende kommentarer:

En medborger fra mit amt oplyste, at administrationen har afgjort en sag, hvor en institutionsleder forgreb sig på institutionens midler. Forholdet var så klart, at vedkommende forlod sin stilling og tjenestebolig med ca. 1 times varsel. Derefter fik vedkommende en tilsvarende stilling i et andet amt. Administrationen her var bekendt med forholdet, men fandt det rigtigt at ansætte vedkommende, idet man betragtede ansættelsen som en resocialiseringsforanstaltning.

Der er altså tale om to administrationer, der selvstændigt pådømmer et ulovligt forhold. Jeg må derfor gå ud fra, at det er almindelig praksis inden for den offentlige sektor. Endvidere må jeg gå ud fra, at alle offentligt ansatte kan forvente, at eventuelle lovovertrædelser begået inden for det offentlige virke vil blive pådømt af den offentlige administration.

Ud fra disse betragtninger kan det ikke undre, at befolkningen har den opfattelse, at der gælder særlige regler i vor lovgivning for pådømmelse af lovovertrædelser af de medborgere, der er knyttet til den offentlige sektor.

For mig er det klart, at den, der har den reelle magt, også har den dømmende magt, og denne retspraksis sætter den for tiden mest omtalte sag, den sag, der føres imod fremskridtspartiets leder, hr. Mogens Glistrup, i et særligt lys. Sagen imod hr. Glistrup føres på grundlag af en teori, som er ukendt for befolkningen, og på en uforståelig baggrund, fordi der har været mulighed nok for at behandle denne sag som en almindelig skattesag. Denne skærpelse af

den politiske tilstand her i landet må vække bekymring hos den del af befolkningen, der ikke er under det offentliges beskyttende vinger.

Jeg må derfor bede justitsministeren om klare svar på mine spørgsmål.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg vil da gerne give så klare svar, som det overhovedet er gør ligt.

Før det første vil jeg slå fast, at der ikke i lovgivningen er fastsat nogen almindelig pligt til at anmeldte begåede lovovertrædelser til politiet, hverken for private personer eller for offentlige myndigheder. Justitsministeriet har imidlertid i et cirkulære fra 1938 fastsat regler for, hvorledes de enkelte styrelser og statsinstitutioner skal forholde sig, hvis man konstaterer, at en ansat har gjort sig skyldig i en strafbar handling. Dette er sket for at sikre en ensartet behandling af sådanne sager.

Efter disse regler skal enhver tjenestemand, som bliver bekendt med, at en af hans underordnede har gjort sig skyldig i eller har pådraget sig begrundet mistanke om at have begået en strafbar handling, straks indberette dette til den nærmeste overordnede styrelse. Indberetningspligten omfatter straffelovsovertrædelser og andre lovovertrædelser, der kan medføre frihedsstraf.

Det hedder videre i cirkulæret, at hvis der ikke allerede er indledt politimæssig undersøgelse, bør styrelsen anmelde forholdet til de strafforfølgende myndigheder, hvis der er tale om en lovovertrædelse, der er begået under eller i forbindelse med udførelsen af tjenesten. Anmeldelse til politiet kan dog undlades i tilfælde, hvor den pågældende styrelse finder, at den lovovertrædelse, der er tale om, ikke behøver at medføre, at den pågældende tjenestemand skal afskediges fra tjenesten.

Finder styrelsen i øvrigt i det enkelte tilfælde, at strafforfølgning bør undlades under hensyn til samtlige foreliggende særlige omstændigheder, er det foreskrevet, at spørgsmålet skal forelægges rigsadvokaten til afgørelse. Hvis der er tale om en strafbar handling, som ikke står i forbindelse med den pågældendes tjeneste, er det overladt til styrelsen at afgøre, om forholdet skal anmeldes. Justitsministeriet har ikke kend-